

האבטומוביל

בטאון "מועדון החמש" - מועדון הרכב הקלאסי והאספנות בישראל | גיליון מס' 104 | יולי 2024

הזקנה שמגוייסת
שוב ושוב...

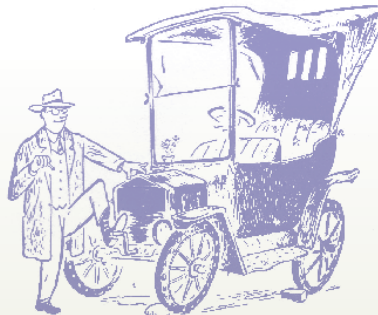
עמ' 4

מנואלה

בני הספל

ולפתע פרצה מלחמה.

איש לא הכין אותנו לאותה שבת שחורה שהפכה את החיים של כולנו.

לשבר, לזעזוע, לאכזבה, לחוסר הוודאות. גם בפינתנו הקטנה של אספנות הרכב חל זעזוע. הכל קפא, המכוניות נשמרו במקום בטוח, אתרי המפגשים שממו. לאט לאט, קצת בהיסוס, התחלנו לחזור לעצמנו. המפגשים חזרו, אירועים החלו וכמה סמלי שאחד הראשונים היה לזכרו של הגיבור אל"מ אסף חממי ז"ל שנפל בקרב.

המהדורה הראשונה שאנו מוציאים לאחר פרוץ המלחמה מוקדשת לאחד הכלים השורדים, הקשוחים והבלתי מתכלים שצץ לו שוב בשדה הקרב. ממש כמונו, רועש, חסר מנוחה, קשוח ונע קדימה, הלא היא משאית ה"ריאו".

חשבנו לבצע מבחן השוואתי עם משאית האושקוש שהחליפה אותה אבל בגלל המצב הבטחוני הלא יציב, לא נוכל לבצעו בשבועות הקרובים למרות שיש הסכמה עקרונית מצד הבוחן (חבר מועדון ותיק שמתנדב בצה"ל כנהג משאית) וכן מצד "בעל הרכבים"... אבל לא ויתרנו וכתבנו משהו על הכלי הבלתי שביר הזה.

קצת אסקפיזם בחו"ל והרבה תקוות לשלום ולסיום המלחמה.

קריאה נעימה מהעורך, שאחרי שפרש התבקש לחזור ל"שירות מילואים" בעריכה נוספת...

מועדון החמש - מועדון הרכב הקלאסי והאספנות בישראל

(עמותה רשומה מס' 580335990)

יו"ר המועדון: נחום קדמיאל

מ"מ יו"ר המועדון: שי גלעד

מבקר העמותה: זמי לוין

אב בית דין חברים: עו"ד שלמה דן גדרון

ועד המועדון: אקרמן רון, בר-אל רן,

גינדי בן, גלעד שי, חשביה איל, לסטר

ישראל, צאליים אביב, צ'צ'יק בני, קדמיאל

נחום, קנר מירב, שטרן מוטי

חברי הכבוד: עדי אלדר, רפי בן חור,

חיקה ברנשטיין ז"ל, יואכים לוין ז"ל,

אמנון ענבר ז"ל, גבי קדוש, ישראל קיסר

ז"ל, צבי רכניץ

יו"ר קודמים: צבי רכניץ, יוסי בראל, שי

אמיר, אבי כתריאל, זמי לוין, נחום

קדמיאל, אבי נוף, דרור בריל

מזכירות המועדון: בלה רבוי

כתובת משרד המועדון:

רח' ארלוזורוב 27, רמת גן

מיקוד: 5248145

מען למכתבים: ת.ד. 10873 רמת גן

טלפון: 03-7318818 | **פקס:** 03-7319059

ווטסאפ: 058-473188

דוא"ל: fiveclubisrael@gmail.com

"האבטומוביל" בטאון מועדון החמש

C כל הזכויות שמורות

עורך: בני הספל

הגהות: קובי מילוא

עיצוב ועריכה גרפית: א.ש הפקות ועיצוב

הדפסה: דפוס מנולוביץ' בע"מ

דבר היו"ר

חברים יקרים,

אנו בתקופה מיוחדת ומאתגרת. עדיין נמצאים בזמן מלחמה, כשחלק מהחברים מגויסים, חלק מפונים מביתם, הן בצפון והן בעוטף עזה. כולנו מתפללים לסיום המלחמה ולהחזרת החטופות והחטופים לחיק משפחותיהם.

אנו משתתפים בצערן של המשפחות השכולות ומאחלים החלמה לכל הפצועים.

במהלך המלחמה "הורדנו הילוך", וחלק מהפעילויות שתיכננו בוטלו.

אנו חוזרים באופן מבוקר ובהתאם להנחיות פיקוד העורף לפעילות במפגשים האזוריים באשקלון ובבאר שבע, ולאחרונה אף ערכנו מסע של יום אחד לדרום עם כ-150 מכוניות לצור הדסה, פארק עדולם, גן לאומי בית גוברין וסיימנו בקיבוץ רוחמה.

מספר המשתתפים הגדול העיד על רצון החברים לטיולים מסוג זה, ולכן אנו מתכננים טיול במתכונת דומה לצפון. גם ההשקות חוזרות בהדרגה - בחיפה, ירושלים, תל אביב, ועוד היד נטויה.

עיתון האבטומוביל הנוכחי הינו דיגיטלי. מי שמתקשים לפתוח ו/או לקרוא אותו - מוזמנים להתקשר למשרד המועדון כדי לקבל סיוע.

בנוסף, המועדון פעיל בפייסבוק, באינסטגרם ובטיק טוק. אתם מוזמנים להיכנס ולסמן לייק. זה המקום לברך את בלה עם שובה לעבודה במשרד המועדון לאחר לידת ביתה הבכורה, ולהודות לאדל על התקופה שעבדה איתנו במסירות ובמקצועיות.

האסיפה השנתית לסיכום שנת 2023 התקיימה לאחרונה, ובה נבחרו חברי וועד חדשים. בועד החדש 11 חברים (שמות ותפקידים של חברי הוועד מפורטים באתר המועדון), ואנו שמחים שיש בו ייצוג לדור הצעיר, לדור הביניים ולדור הוותיקים. כולנו מקווים כי המטרות והיעדים שחברי הוועד החדש לקחו על עצמם יבוצעו על הצד הטוב ביותר ונמריא לעתיד טוב יותר.

ולסיום, בשנה הבאה נחגוג ארבעים שנה למועדון. בכוונתנו להקים צוות שיתכנן ויבצע את הפעילויות באירועים, אך כבר עכשיו תיבת ההצעות פתוחה לכל רעיון ויוזמה ואנו מקווים כי כל החברים יתרמו מרעיונותיהם. ובינתיים נסיעה טובה ובטוחה לכולכם, שיבואו ימים טובים,

שלכם,

אריאל

אם ניסע ב"ריו"

מחווה למשאית שלא ממציאה את עצמה מחדש

מאת בני הספל

**כמה כלי רכב שיצאו לאור בשנת 1950
עדיין חיים ובוועטים?**

**איזה כלי רכב הספדנו, הצטערנו
כשראינו אותו על גרר בדרך לעולם
שכולו טוב?**

**איזה כלי רכב בצה"ל קם כמו עוף
החול והוכיח שוב שאי אפשר בלעדיו?
קבלו את משאית הריאו M35!**

"כולה" שילדה פשוטה, מנוע כזה או אחר, תא
נהג פרימיטיבי, גיר ידני שלא נדע, אבל הדבר
הזה פשוט לא יודע למות. הסוס הנאמן הזה
סוחב וסוחב וסוחב.

בצה"ל הריאוסים היו בדרך החוצה. כבר בשנת

2017 הוחלט על רכש של שני סוגי משאיות שיחליפו את הסוסים הזקנים, אבל אז מלחמת חרבות ברזל הראתה שוב
איך אי-אפשר בלעדיהם.

ראינו אותם לראשונה בסוף שנות הששים. עד אז עוד שלטו קודמיהם, משאיות ה-GMC שכונו "סיקס". לאחר מלחמת
ששת הימים הסתבר שהסיקסים הזקנים לא יכולים יותר ועם התרחבות הרכש מארה"ב, הגיעו לכאן עשרות משאיות
ה-M35, והן הוכיחו את עצמן. האמריקאים השתמשו בהן בקוריאה, בוויאטנם ועד מלחמת המפרץ ואפילו אחריה.

הן שרדו שם גם את מחליפתן ורק כשנכנסה משאית האושקוש החלו להיפטר מה-M35.
כמובן שהרבה צבאות קפצו על המציאה וחץ מאצלנו, משרתות משאיות הריאו בתנאים קשים בצבאות נוספים, אצל
חואים, והן פשוט שורדות.

הכל התחיל בסוף שנות הארבעים כשהצבא האמריקאי החל לחפש תחליף ל-GMC 6X6 שכונתה אצלנו "סיקס".
הדרישה היתה למשהו דומה שיהיה בשירות זמני עד שמשאיות עם תכנון חדיש יותר יכנסו לשירות.
יצא מכרז לתכנון שיתבסס על הסיקס וזכתה בו חברת ריאו. החברה שנקראת על שם Ransom Eli Olds (כן, ההוא
מאולדסמוביל) זכתה. המשאיות הראשונות צוידו במנוע בנזין והן יצאו לדרך בשנת 1950. כאמור, כפיתרון זמני למחסור
שנוצר עקב התבלות הסיקסים.

אבל כמו שאומרים בצבא "כל תכנית היא בסיס לשינויים". פרצה מלחמת קוריאה וכבר לא היה זמן לתכנן משהו אחר.
המשאיות הראשונות שלחמו פגוש לפגוש עם הסיקסים זכו בן לילה לשבחים ומהר מאד נחלצה סטודיבייקר לעזרה
ואליהן הצטרפו קיזר, AM, ג'נרל, קרטיס רייט, אפילו קיה ומי לא. מנוע הבנזין הוחלף במנוע קונטיננטל רב דלקי וגם
במנוע דיזל והמשאית הוכיחה גם כאן את יעילותה ושרידותה.

עד שנת 1988 יוצרו 150,000 ריאוסים באין ספור גרסאות, מנועים, גירים (אפילו אוטומטים), משקלים שונים, גלגלים
שונים, צבאות שונים... אבל התצורה הבסיסית לא השתנתה - שילדה קשוחה, תא נהג פרימיטיבי, עבירות מופלאה,

היכולת להעמיס על השילדה
כל מיני גרסאות, ממילית עד
כבאית ועד קרונות פיקוד
ושליטה ועד ועד ועד, כל זה
נשאר עד היום.

**אז נכניס את צה"ל לחברות
במועדון החמש?**

במלחמת וייטנאם הריז שימשה פתותח מתנייע

אל"מ אסף חממי הי"ד

אל"מ אסף חממי היה מפקד החטיבה הדרומית באוגדת עזה. בשבת השחורה של שמחת תורה הוא חש עם עוד שני לוחמים לעזרת הישובים בעוטף. בפעולה זאת הוא נהרג עם חבריו ברכב. מועדון החמש ציין את גבורתו באירוע שנערך בסוף דצמבר, במפגש המרכזי. במהלך האירוע הוענקה תעודת חבר לילדיו של הגיבור.

תהיו טובים, תהיו חממי
ויכי (לשול), הכי טוב!

לזכרו של אל"מ אסף חממי הי"ד

מפקד החטיבה הדרומית באוגדת עזה

”חלק בלתי נפרד מסיפור המורשת של החטיבה הם הנופלים. אתם הרוח המפעמת שמחדירה בנו את תחושות השליחות והגאווה. בזכותה אנו ממשיכים לעמוד באיתנות ובגבורה על המשמר מול אויבנו.”

SUBARU

הימדה סובאלה? הימדה לילאהנה?

מאת טל מנשה

על הרכב:
מדובר ברכב מקורי לחלוטין.
צבע מקורי
יד שנייה (01 בעלים קודמים)
גיר ידני,
שנת ייצור 1982
128,000 ק"מ
בבעלותי כ-10 שנים

ראשית כל מדובר ברכב מאוד אמוציונלי לכל ישראלי שהתגורר בישראל בשנות ה-80.
טוב, למה סובארו? למה ליאונה? ולמה לבנה?
התשובה למעשה "זו קלישאה" שאין מילה מתאימה יותר עבורה, זה רכב של "עמך ישראל".

זהו הרכב הנמכר/נפוץ בישראל בשנות ה-80. סובארו זכתה לעדנה בזכות רכבים איכותיים, אמינים ומחיר השווה לכל כיס. בכל פינת רחוב נכחה סובארו ליאונה והגרסה בנפוצה היתה סובארו 1.3DL, לרוב בצבע לבן, מיותר לציין שהגיר ידני.

כמו אז גם היום מדובר ברכב אמין במיוחד וזול מאוד לתחזוקה, עם צריכת דלק שלא תבייש שום רכב מיני מודרני בימינו.
ברכב זהה לחלוטין שהיה שיין לאבי המנוח גדלתי, טיילתי, הוצאתי רישיון (כולל רכב לימוד הנהיגה) ובעצם חוויתי את גיל ההתבגרות.

הרכב מסמל תקופה מקסימה הן בפן האישי והן בפן הלאומי.

אין ספק שלהחזיק, לשמר ולטפח רכב שהיה במיינסטרים זו זכות וגאווה שמעוררים ערגה לימים אחרים של תמימות ופשטות.

הרכב שבבעלותי נרכש משכן שלי שרכש את הרכב מיפנאוטו היבואן כיד ראשונה, החזיק בו כל השנים וטיפל בו רק במוסכי סובארו. הרכב מקורי למעט תיקוני צבע קלים מאחור והתקנת מזגן שביצעתי לפני מספר שנים משום שבמדינתנו החמה זה הכרח! סליחה.

עד היום הרכב מושך תשומת לב ומסובב ראשים והתגובה הרווחת "היי היה לי בדיוק כזה", "איזה כיף לראות כזו שורדת".

האמת, מדובר בשורדת אמיתית ומקורית!

אורי סהר

כולנו הוכינו בתדהמה על לכתו של אורי סהר היקר.

אורי היה מקימו ובעליו של מוזיאון המכוניות ע"ש ביתו קרן סהר ז"ל, בקיבוץ אייל. בשבוע שלאחר לכתו של אורי, בשבת שימשית של חודש מאי, התכנסו בני משפחתו וחבריו הרבים ממועדון החמש למפגש הוקרה וזכרון לאיש הצנוע והיקר שעזר לכולם ולא אהב לקבל עזרה... חברי מועדון החמש החליטו על אירוע שנתי שיוקדש לזכרו. הפינה הקסומה שהיתה מוקד למפגש חברתי ותוסס של חברי מועדון החמש וחובבי אספנות הרכבים הקלאסיים - נותרה שוממת.

ביקור בתערוכת ESSEN

אפריל 2024
מאת נחום קדמיאל

לאחר התלבטויות מרובות, במהלך "חרבות ברזל" יצאתי ל-5 ימים לגרמניה, תוך לקיחת פסק זמן מ-"צו 8", אתנחתא מתקופה מורכבת ולא פשוטה.

נחתנו בפרנקפורט, קבוצה קטנה של חברים מישראל, ונסענו לתערוכת טכנו-קלאסיקה בעיר אסן. התערוכה התקיימה בתאריכים 3-7 באפריל.

היום הראשון של התערוכה מיועד לעיתונאים ולכן מחיר הכניסה כפול. עם זאת, הסיור ביום הזה הרבה יותר נעים ומעשיר. מתאפשרים מפגשים אישיים ושיחות מקצועיות לעומק.

ההתרגשות והמכוניות המדהימות גרמו לנו לבלות בתערוכה עוד שלושה ימים נוספים. צעדנו עשרות קילומטרים בתוך חלום. בתערוכה ביקרו כ-200,000 איש מ-41 מדינות ונהנו מיותר מ-1,300 מציגים מ-30 מדינות.

בתערוכה 10 אולמות מקורים, ועוד 4 איזורי מכירה חיצוניים בין הביתנים. כ-200 מועדוני רכב הציגו מכוניות ששופצו ברמה גבוהה, ובין הבולטים שבהם פרארי, אסטון מרטין, מרצדס, ב.מ.וו., אאודי, סיטרואן, אופל. הוצגו גם אופנועים מהחברות המובילות בתחום.

essen

בנוסף, הציגו מומחים לשיפוץ רכב את יכולותיהם המקצועיות, כמו למשל חברות מפולין ורומניה, שהפגינו רמה גבוהה של יכולת. חברת ברבוס מגרמניה הציגה גם היא מס' רכבים לאחר שיפוץ (והמחיר בהתאם). לדוגמה, שיפוץ כללי של מרצדס פגודה אורך כשנה וחצי, ועולה כ-130,000 יורו (לא כולל הובלה).

אספר לכם על שתי מכוניות מיוחדות מאוד לדעתי:
מכונית M20 Ford Taunus שנת 1965 פתוחה,
משופצת ברמה מאוד גבוהה. מכוניות מהסוג הזה נסעו
בארץ בשנות ה-60, אולם כאן ראיתי מכונית
Convertible.

בשיחה עם הבעלים שמחזיק את המכונית שנים רבות נאמר לי שכך המכונית יוצרה. עוד מכונית שזכתה לתשומת לב רבה הינה

C508 Fiat Balila Metan משנת 1939 שהשתתפה בתחרות המילה מילה בשנת 1947/8. זאת המכונית הראשונה שהשתתפה במירוץ ואשר מונעת על ידי גז מתאן.

ניתן לראות בצילומים את הרכב בזמן התחרות וכפי שנראה כיום, משופץ עד רמת הבורג. כל הצופים שהתקבצו סביב הרכב נשארו פעורי פה מהשיפוץ המושלם ומאופן הנעת הרכב.

בשיחות תוך כדי ביקור בתערוכה, הבנתי כי בוצעו הרבה עסקאות מכירה וקנייה על ידי מספר גדול של אספנים בינלאומיים ומבקרים מקצועיים. המחירים היו בשמיים.

שיחת היום בתערוכה היתה אודות זיופים של רכבי יוקרה, כדוגמת מרצדס SL 300 (כנפי השחף), הסתבר כי מס' רכבים מסוג זה נמכרו לאחר זיוף במחירים גבוהים מאוד והקונים לא ידעו על כך. חברה גרמנית גדולה וידועה שעסקה בשיפוצים נסגרה ונמצאת בהליכי חקירה משטרתית ומשפטית. לשמחתי, ראינו מכוניות אירופאיות שיובאו בזמנו לישראל, כמו אופל בדגמים רבים (המפואר ביניהם הקומודור), פורד טאונוס, פיאט, ועוד.

גם המכוניות האמריקאיות קיבלו במה, אך במספרים קטנים יחסית. ובאשר לחלפים, היו דוכנים רבים של כלי עבודה, אביזרים, שלטים וממורביליה. לרכבים כמו מרצדס על סוגיו השונים, פורשה, ב.מ.וו, אסטון מרטין היו דוכנים ייעודיים, והמחירים גבוהים. הצטיידתי במס' חלקי חילוף (לא הכרחיים אבל "טוב שיהיה").

במהלך התערוכה נסענו לביקור קצר ב"רמיסה דיסלדורף", מקום שבו מאוכסנים, משופצים ונמכרים רכבי יוקרה. אתרי הרמיסה הפזורים ברחבי גרמניה הם יעדים נחשקים לביקור לאספני הרכב באשר הם. מה שמייחד את התערוכה טכנו-קלאסיק אסן היא היותה מרכז מוטורי משמעותי של מגזר הרכב הקלאסי. מלבד מעמדה כמרכז מסחרי של קנייה ומכירת כלי רכב, היא גם פלטפורמת תצוגה לתעשיית הרכב, ספקים, משחזרים, איגודי רכב ונותני שירותים.

נשארנו עם טעם של עוד.

ת
ת
ת
ת
כ

טיול אופנועים בארצות הברית

בהשתתפות: רוחל'ה ז"ל ואריק אשפיז יזכה
לחיים ארוכים, אושיק ויוסי סופר
כתב: יוסי סופר

בסוף יולי 2010, נסענו אישתי ואני לגלידה מונטנה בתל אביב, שם פגשנו הארליסט ותיק בשם רימון. הוא סיפר לנו שהוא נוסע לעיירה בשם סטארג'יס בדרום דקוטה, שמתקיים בה כל שנה ב-8 לאוגוסט מפגש אופנועי הארלי דיורדסון במשך שבוע - המפגש הכי גדול בעולם. המפגש מתקיים כבר כ-70 שנה ומגיעים אליו כחצי מיליון אופנועי הארלי. אשתי ואני החלטנו לנסוע והתחלתי לתכנן את הטיול. המקום הקרוב ביותר לסטארג'יס בו אפשר לקנות אופנוע הוא במיניאפוליס שבמינסוטה. איתרתי דילר של הארלי והזמנתי Road-King שחור, דרשתי שהאופנוע יהיה מוכן ל-8 באוגוסט, מועד תחילת האירוע, והתחלתי לתכנן את המסלול לכחודש ימים.

ב-1 באוגוסט, אשתי אושיק, העלתה חשש וציינה כי זהו טיול ארוך וקשה על אופנועים, אין לנו ניסיון בטיול כזה ואנחנו לבד, שני אנשים.

אושיק הציעה שאולי נצרף כמה זוגות לטיול. האמת שגם אני לא רוכב מצטיין והייתי שותף לחששותיה, אבל תהיתי איפה נמצא אדם שירצה לצאת לטיול כזה? אדם שיכול לעזוב את עבודתו לחודש, שיש לו 160 אלף ש"ח לאופנוע חדש בנוסף להוצאות הטיול, שיש לו ניסיון ברכיבה על הארלי והכי חשוב - שאישתו תסכים לצאת לטיול וכל זה תוך יומיים, כי ב-8 לאוגוסט כבר צריך להיות

שם. אמרתי לאושיק שאין סיכוי שנמצא אדם כזה, ניסע לבד ונסתדר. ב-2 לאוגוסט בבוקר עולה לי רעיון שהאדם היחיד שיכול להצטרף הוא אריק אשפז, שעונה על כל הדרישות והוא גם רוכב מנוסה. ב-11 בבוקר אני מתקשר לאריק ומספר לו את כל הסיפור ואני צריך תשובה מהירה, כי צריך להזמין עוד אופנוע וב-8 באוגוסט צריך להיות שם. אריק מתלהב כמו שרק אריק יודע ועונה שעליו לדבר עם רוחל'ה אשתו, ויחזור אלי בקרוב. אריק עזב את המוסך שלו, נסע מיד הביתה, סגר את הסיפור עם רוחל'ה והתקשר לי תוך 45 דקות ואמר "אתה לא קונה אופנוע אחד, אתה קונה שניים". שאלתי איזה דגם הוא רוצה ואריק ענה מייד שאקנה לו בדיוק מה שהזמנתי לעצמי. מיד הזמנתי עוד אופנוע...

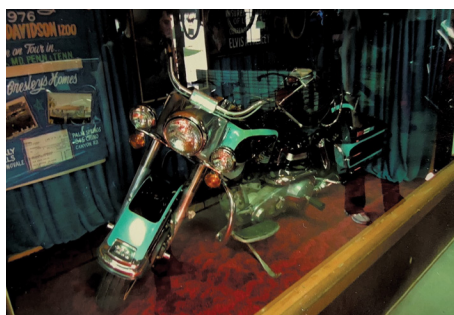
אריק ואני תכננו מסלול לחודש ימים. ב-8 באוגוסט אוספים את האופנועים החדשים ויוצאים לסטרג'יסט, עיירה קטנה בדרום דקוטה, כאמור למפגש הגדול בעולם של הארלי דיודסון. אתאר את הטיול שבוצע במדויק לפי התכנון.

היינו בסטארג'יסט כמה ימים וזו הייתה חוויה ענקית, הפנינג אמריקאי מושקע מאוד עם אוהלים של אוכל, המבורגר רים, בירות וכמובן גם לחלקים להארלי, הפזורים בכל העיירה. בערב יש מצעד ברחוב הראשי, מסיבה אחת ענקית בכל העיירה. האירוע מיועד לאופנועי הארלי ואינדיאן מכל השנים והסוגים. היו שם גם אופנועי הארלי אספנות, שרובם היו שייכים לאנשים מבוגרים שחלקם הגיעו ממרחקים של אלפי קילומטרים. חברת J&P שמוכרת חלקים ואביזרים לאופנועי הארלי אספנות מכל השנים הקימה אוהל ענק והציגה למכירה כמות אדירה של חלקים, ושם כמובן התאספו כל בעלי אופנועי האספנות. ראינו זוג בני 70+ שלכל אחד מהם יש את אופנוע האספנות שלו. לאישה הייתה תקלה באופנוע שלה והיא ניסתה לטפל בה. בעלה שבא לעזור לה קיבל נזיפה של "אל תיגע באופנוע שלי"... ביציאה מסטארג'יס לכיוון פארק הילוסטון פגשנו אדם מבוגר בשם ביל, בן 86, שרכב על אופנוע הארלי בן 50 וגם הוא רכב לכיוון לוס אנג'לס. הוא סיפר לנו שבהמשך הדרך במרחק של כ-200 מייל יש מוזיאון גדול של אופנועים ומכוניות אספנות. נסענו איתו לשם ומצאנו מוזיאון מרשים מאוד, בו מוצגים כ-300 מכוניות וגם 50 אופנועים. בין היתר מוצג שם האופנוע של אלביס בתוך תא זכוכית גדול ורישיון האופנוע ע"ש אלביס.

לאחר מכן המשכנו על כביש 90 לפארק הילוסטון - פארק ענק-מימדים ומרהיב ביופיו עם חיות בר. באמצע הפארק נקלענו לגשם זלעפות והרכיבה על האופנוע והראיה קדימה היו חוויות מאוד קשות. אחרי כמה שעות, קנינו מעילי גשם והגשם כמובן מייד נפסק... משם ירדנו לכיוון דרום, לסאלט לייק סיטי לפי המלצתו של חברנו יגאל קרפול. למזלנו, התקיים שם האירוע השנתי של המירוצים והתחרויות באגם המלח היבש. האגם ענק והיו בו תחרויות במהירויות מסחררות עם כמות צופים מאוד גדולה. זו הייתה חוויה של פעם בחיים. משם ירדנו דרומה לזאיון-פארק, פארק מדהים עם נופים מהממים.

גם שם היה לא קל, עם קטע של כביש בשיפוץ מלא באבנים קטנות - אתגר גדול לאופנועים. משם ירדנו הלאה לגרנד קניון מכיוון מזרח, דרך שמורות האינדיאנים. המראה לא קל - הם חיים בעוני קשה וזה ממש עצוב. את הגרנד קניון קשה לתאר - הטבע הענק עם כל הנהרות הגועשים, הוואדיות העמוקים והנופים המרהיבים. זו חוויה אדירה שנזכור אותה לתמיד.

משם ירדנו דרומה לכביש 66 לעיירה בשם ויליאמס. כביש 66 היה הכביש הראשון שנבנה משיקאגו ועד סן פרנסיסקו ויש קטעים ממנו שהשתמרו בצורה מדויקת מאז. בקטעים אלו רואים תחנות דלק, חנויות, מוסכים, מסעדות וכמובן הרבה רכבי אספנות, וממש חזרנו לשנות ה-50 וה-60. לאורך הדרך עיירות שהשתמרו ממש כפי שנראו באותם שנים. משם נסענו צפונה על כביש 95, מרחק של 100 מייל של מדבר הנקרא "מדבר המוות", ללאס וגאס. חום של 45 מעלות צלזיוס ללא עצירות וכמעט לא ראינו מכוניות בדרך. בדיעבד, זה היה קצת חוסר אחריות שנבע מחוסר ידע, אבל בערב הגענו לסכר הובר וללאס וגאס. בלאס וגאס היה נחמד - עיר שחיה 24 שעות ביממה.

ביקרנו אצל דילר של הארלי דוידסון, שהוא הגדול ביותר בעולם, חוויה ענקית להארליסטים. מכאן נסענו לסן דייגו היפה. ביקרנו במוזיאון מרהיב בו מוצגים מאות אופנועים ומכוניות אספנות, מכוניות יוקרתיות משנות ה-20, אופנוי עים בריטים משנות ה-40 וה-50, אופנועים אמריקאים, הארלי ואינדיאן משנות ה-50, חוויה נהדרת. היינו שם יומיים ומשם נסענו ללוס אנג'לס. כולם מכירים את העיר הזאת, ולא חסר מה לעשות בה. בילינו שם מספר ימים ולבסוף לקחנו את האופנועים לנמל כדי לשלוח אותם לארץ ואילו אנו עלינו על טיסה. הטיול נמשך כחודש ימים, רכבנו בו כ-6,000 מייל, ושני אופנועי ה-Road-King השחורים התאומים נשארו כמובן אצלנו בבית ולא נמכור אותם לעולם. זו הייתה חוויה מדהימה ואשתי אושיק אמרה שזו החוויה הכי גדולה שהיתה לה בחיים חוץ מלידת ביתנו, אורי. הטיול גיבש אותנו וקירב אותנו מאוד. שנה לאחר מכן יצאנו לטיול אופנועים נוסף בארה"ב, לאזור פלורידה, עם אופנועים מושכרים הפעם. גם הוא היה מוצלח ביותר.

מפגש רמת הדסה, מרץ 2024

צילם: מאיר בן בסט M.B.M

לאט לאט ניסינו לחזור לשיגרה. ציון משמעותי היה חידוש האירוע ברמת הדסה, זאת מסורת של שנים רבות בניצוחו של הסניף הצפוני שלנו.

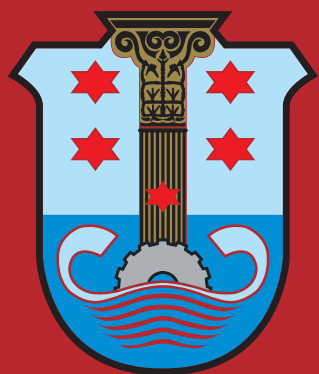

חזרה לשיגרה

(סוג של...)

חזרנו לאשקלון

קצת בהיסוס ובהפסקות שנבעו מהמצב בשטח, חזרנו לשיגרת מפגשים. הקושי היה כמובן במפגשים בפריפריה שהיו והינם מועדים לירי טילים. מועדון החמש הראה את הנחישות שלא להשאיר את הערים שבקווי העימות מאחור ובתחילת שנת 2024 חזרנו להפגש באשקלון ובבאר שבע.

חזרנו לבאר שבע

Andrei Netzer Moments

Andrei Netzer Moments

Andrei Netzer Moments

גם המפגש של משמר השרון חזר לשגרה (איכסל...)

צילם: יוסי חסון

